

til Storkors af Dannebrog, og da Kongefamilien 1817 besøgte Altona, ophøjede Frederik VI. ham til Lensgreve, idet han tilføiede en Beklagelse over, at han ikke havde noget Grevskab at skjænke ham. Grevepatentet for Blücher, »Greve af Altona«, er udstedt den 27de October 1818. Han optog da det ovenfor beskrevne Vaaben. I Hovedskjoldets andet og tredie Felt satte han Byen Altonas Vaaben, og føiede dertil i første og fjerde Felt en Guldstjerne. »De betyde Lykkestjerner«, sagde han, »thi hvorledes skulde jeg uden den Lykke, der fulgte mig i Aarene 1813 og 1814, have kunnet løse min Opgave og blive funden værdig til saa stor en Udmærkelse.« Endnu en Udmærkelse viste Frederik VI. ham, idet han kort før sin Død den 7de November 1839 udnævnte ham til Ridder af Elefanten. Blücher døde i Altona efter en lang og velsignelsesrig Virksomhed den 1ste August 1845, 81 Aar gammel. Med sin Hustru, Marie Barbara Abbestee, hvis Fader havde været Gouverneur over de danske ostindiske Besiddelser, havde han arvet en betydelig Formue, og skjønt en stor Del deraf var gaaet tabt under Krigen, idet den blev confiskeret af Engelskmændene, var den dog endnu saa betydelig, at han den 14de Mai 1844 kunde oprette et Pengefideicommis paa 228,000 Rdl., hvoraf den ene Halvdel tilfaldt hans eneste Søn, Grev Gustav Blücher-Altona og dennes ægte Descendenter, medens den anden Halvdel tilfaldt Descendenterne efter hans eneste, tidligere afdøde Datter, Fanny Sophie, i hendes Ægteskab med Grev Carl Schimmelmann til Grevskabet Lindenberg.

Den lensgrevelige Rang og Titel bæres for Tiden af Conrad Daniel Blücher-Altonas Sønesøns Søn, Grev Gustav Blücher-Altona, et Barn paa syv Aar.

-p

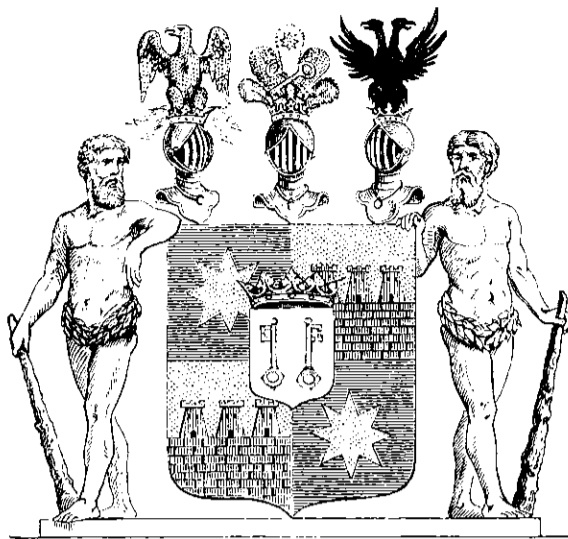
Hvad Solen fortæller.

Solen forlader, som bekjendt, paa Grund af de eien-dommelige Naturforhold, Tromsø den 21de November og vender tilbage den 21de Januar; den første Dag kun som et Glimt, senere tager den til for hver Dag indtil Mid-sommer, stadig skinnende Nat og Dag.

»Det er nu tre Maaneder siden jeg forlod Tromsø, og i den Tid har jeg været vide om, og stadig

Danske Adelsvaabener.

XVII.

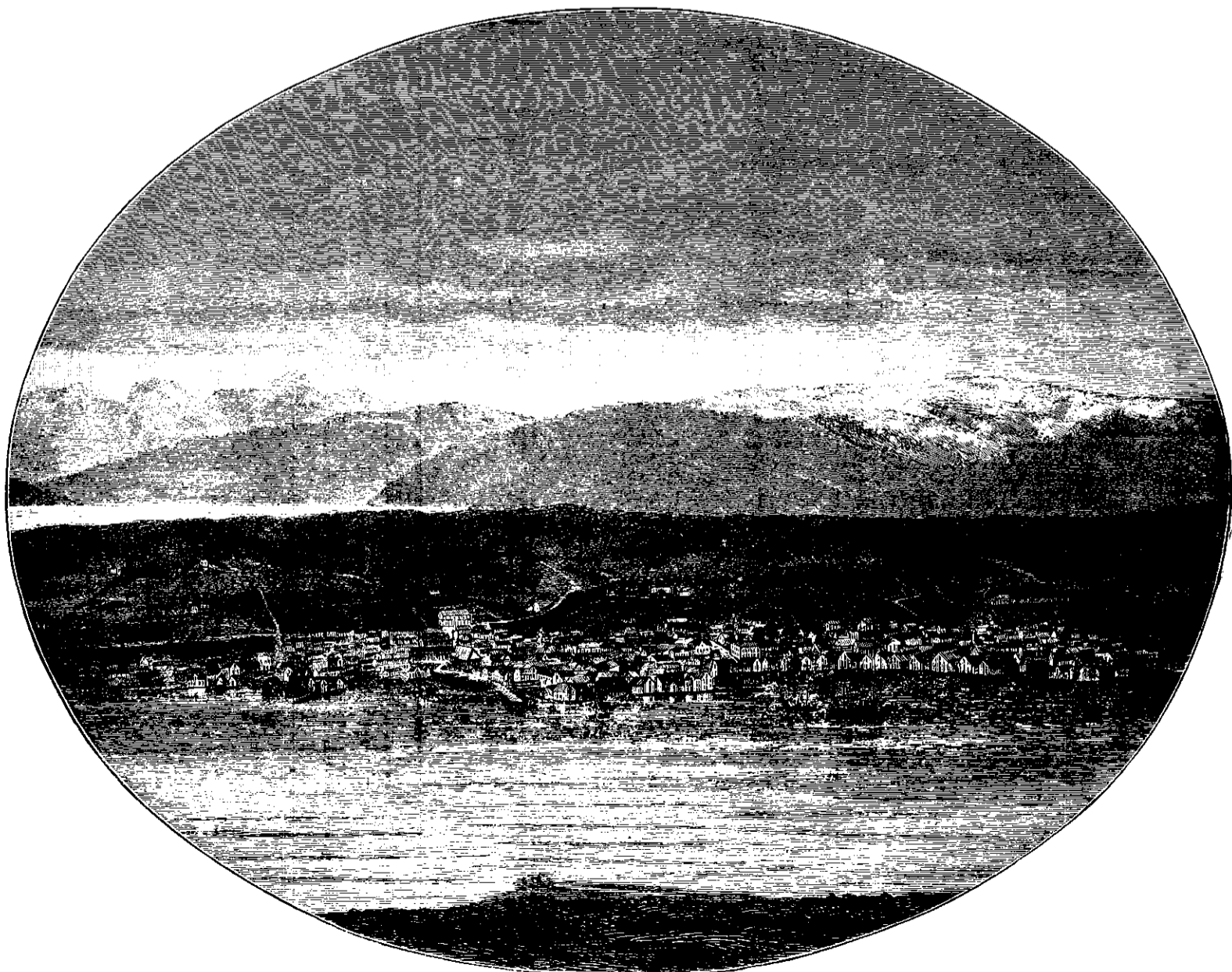

Blücher-Altona.

gjort den Erfaring, at det dog i Grunden er et ret taknemmeligt Arbejde at være Sol; man bringer Lys og Glæde ind i mangt et fattigt og sorgfuldt Hjem. Nu er jeg da her igjen, men har kun nogle faa Minutter til min Raadighed. Den første Dag er nemlig min Tid endel optaget; jeg vil derfor benytte den for at hilse paa mine kjære Venner. Det første, mit Blik falder paa, er de spaserende Damer, der indhyllede i Pelsværk og Muffer se grumme forfrosne ud — jeg kaster mine Straaler paa de blaalige Kinder, og de faa Æblets Rødme, og Øinene faa Straaleglans — »O! der er Solen,« jubler det fra Læben — men jeg har ikke Tid — imorgen kommer jeg igjen. Og jeg kom igjen den næste Dag, og fik en brændende Længsel efter at kige ind i Familielivet; det har jeg dog som »Sol« en vis Ret til. Tre Maaneder er jo nok forholdsvis en kort Tid, men Menneskelivet er underkastet mange Forandringer i et kortere Tidsrum. Min første Vandring gjaldt et lille Hus paa »Bakken«. Jeg tittede ind. I Kjøkkenet

staar den endnu unge Moder og Hustru; Sorgen har tidlig gravet Furer i det blege Ansigt; hun er travlt syslende med Tilberedelsen af det fattige Maaltid, medens Tankerne vandre fra den daglige Kamp for Livets Ophold til det endnu fjærnere Norden, de rædselsfulde, ubeboede Ødemarker, hvor kun Mørke, Is og Havets Brølen, blandet med Isbjørnens rovlystne Hysten, er den Skibbrudnes daglige Omgivelse; kommer der dog ikke snart Bud fra den Kjære, enten Liv eller Død? — En lille lyslokket Pige kommer løbende ud til hende, sulten og begjærlig efter den Mad, hun har ivente. Hun tilfredsstilles med den første kogte Kartoffel, der tages op af Gryden; hun løber ind med et Jubelskrik og viser de andre Søkende Udfaldet af sin Expedition. Derinde ligger en halvvoxen Dreng fængslet til Sygeleiet; de blege Kinder og hule Øine bære Spor af lange Lidelser — jeg kaster mine Straaler hen paa hans fattige, men rene Sengetæppe — jeg gaar videre til den lille Pude og kysser den blege Mund; han smiler mat, og de to smaa Søkende styrte ud i Kjøkkenet med Udraabet »Moder, Moder!« »Hvad er det, Barn,« siger hun til den Lille, der endnu har Levninger af den varme Kartoffel i Haanden, »har Du brændt Dig?« »Nei, nei, Solen er kommet; vil Du

jeg skal bære Kristians Pude ud til Dig, og vise Dig den med Sol paa?« — Men jeg maa afsted igjen, jeg maa op til Skoven, hilse paa de gamle Venner, Birketræerne — de staa med mørke Miner — Panden er pudret med Rimfrost, de have et vist stift og fornemt Ydre, som om de havde begravet alt Varmt og Kjærligt i det gølge Hjerne — jeg kaster mine Straaler ind i deres Rækker, de vende med Undren deres Blik imod mig, og nu er det, som om de vaagne op af en gammel glemt Drøm, de saa gjerne vilde drømme om igjen. Nu maa jeg ned i Byen og se, om der er kommet noget Nyt; jeg ser et Hus, bygget i Palaisstil; jeg er af Naturen nysgjærrig — titter ind, vips, der kommer Kassereren og ruller et blaat Gardin ned, hvorpaa der staar »Tromsø Sparebank« — Ja gjør, hvad I vil, snart bliver det Sommer, da skulle I se Skovens store Sal oplyst, hvor Droslen, Lærken og mange smaa Fugle give Møde og opføre Concert, og jeg be-straaler det Hele med Rosenskjer Nat og Dag.

Prospect af Tromsø.